

AVENTURA D'UN VIATGE

Conte de
Ramon Vidal
i Claramunt

Em trobo a tres mil metres d'alçada volant vers Veneçuela, amb un ànim eufòric, ple d'optimisme. Sóc jove i tinc ganes de treballar; conec bé el meu ofici. Sóc muntador de màquines tèxtils.

"Metalúrgiques Genciana" està muntant una filatura en una vila a uns vint Kms. de Caracas.

Sis mesos ben pagats, em donen tot el que demano; me n'aprofito.

Ès ocasió per fer un capitalet. Pel contrari hauré d'estar apartat de la família, menjars no acostumats, mig any sense veure la dona ni la nena. Ara, que també saben que els faré quedar bé.

No, no em fa por volar, quan s'és jove no se'n té de por; màxim si no estàs escarmentat; em recordo de quan era provador de motos d'un taller concessionari de la casa Vespa; les feia volar arran de terra.

- Poseu-vos els cinturons, per fa-

vor; anem a aterrar.

- Perdó, aquesta maleta és meva.

- Va equivocat jove; és la meva, que no veu la tarja d'identificació?

- Ara ho veig, estava confós; sí, la meva és aquesta; perdoni'm.

- No té importància.

Poc podia pensar jo que aquella confusió o petit incident em portaria més endavant a una fantàstica aventura.

La feina anava de primera, només calia que suggerís una idea perquè tothom la trobés encertada. Jo era el tècnic. Totes les peces comprovades; posades per ordre en renglera; després, automàticament, a col·locar-les i a collar-les.

Plegava a les cinc de la tarda; dutxat i vestit, i al carrer.

En aquell país i en aquell temps era primavera. M'agradava anar a caminar per un passeig que en deien l'Alameda; a banda i banda hi havien

campes de tarongers i llimoners florits. Cosa estranya ja que en comptes d'aquella olor tan perfumada que acostumen a fer en la nostra terra, allà només és flairava olor d'èter. La gent anaven amunt i avall desententant-se de mi i de les meves conclusions.

Una tarda em vaig creuar amb la noia de la maleta; la vaig saludar, em va sonriure i ens vàrem fer amics.

Volia saber coses de la meua terra, mai no em va preguntar si era solter o casat. Jo tampoc n'hi vaig parlar. Em digué que era infermera titulada; m'agradava mirar-la, tenia quelcom lluminós, sobre tot la seva mirada; com si de molt temps abans ja l'hagués conegut, em recordava una noia del carrer major del meu poble.

Anàvem al cinema, compràvem una paperina de cacauets i ens passava el temps volant.

Un dia li vaig dir que els arbres

**PER ABANS D'ANY EL MONOGRÀFIC EXTRAORDINARI
DEDICAT A MN. GEIS, EN ESCAIENÇA DE L'«ANY DE MN. GEIS»**

d'aquell país feien olor d'èter; és va posar a riure.

Un diumenge vàrem anar a veure un partit de futbol; la gent estava asseguda, ja; en passar un xicot em va estirar els pantalons i em va fer l'ullet; volent dir -crec jo- "vaja noia de bandera, quina sort que tens!". Això ja m'havia passat anys enrera alguna altra vegada i en semblants circumstàncies. No en vaig fer cas; que sé jo que els passa als altres xicots quan van acompanyats d'una noia interessant.

Després del partit, com que era d'hora, vam anar a una bolera i després de convidar-la a sopar, vàrem entrar a un cinema. Sortint em va invitar a pujar al seu pis a fer una copa i a escoltar música.

Per anar-hi haguérem de passar pel

passeig de l'Alameda amb la frescor de la nit l'aroma dels tarongers era més forta que mai, l'olor a èter es filtrava fins a dins del cervell; no sé.. em trobava estrany.. aquell país exòtic, lluny de la meua terra, aquella noia que s'assemblava a la del carrer Major del meu poble... Posant atenció era inquietant comprovar altres semblances. També passaven moltes infermeres. Ella em digué: "-ja som a casa-, puja".

Engegà el tocadisc; em serví una copa; mentrestant ella es canvià de roba i aparegué amb una bata transparent; tota ella irradiava llum, i els seus ulls profunds no es tancaven; parlaven sols; una guspira sortia d'ells com una carícia, com una temptació que generava un desig. Jo, com un autòmata, m'hi acostava fas-

cinat, la voluntat anul.lada, respirant el seu alè, a punt de besar-la.

En aquell moment trucà el telèfon i en despenjar-lo l'únic so que se sentia era la sirena d'una ambulància i ella ja no era ella; els seus ulls eren els focus de l'ambulància que enlluernaven amb una llum blava que ho enbolcallava tot.

Vaig despertar-me enmig de vapors d'èter; en obrir els ulls em vaig trobar envoltat dels meus familiars, incloent-hi, no cal dir, la meua esposa i també la infermera de torn.

Em trobava a la clínica de la meua ciutat, d'on no havia sortit mai, ja que m'havien intervingut d'una apendicitis.

Tot havia estat un somni.

SIERRA

La tecnologia i la intel.ligència en harmonia

Vingui a veure aquesta obra d'art sobre quatre rodes.

Una màquina en la qual la bellesa és tecnologia i la línia és eficàcia.

Motors de 4 i 6 cilindres. Prestacions de fins a 185 quilòmetres hora.

Ergonòmic, silenciós. L'art de viatjar, de conduir.

12 mesos de garantia sense límit de quilometratge.

Vingui a veure'l a

AUTOMÒBILS VILA, S.A.

Concessionari Oficial

Rambla Ibèria, 18-22 - Tel. 726 39 00 - SABADELL

